

Goedemorgen Nederland

Confetti leek het, een confettispoor van de tientallen kleuren en de tientallen vormen die we die ochtend toevallig hadden. ‘Verbonden en vastberaden’ kon het onderschrift zijn. Je moet het de pers wel makkelijk maken.

Toen ik hier uiteindelijk belandde, was het donker. Op een gegeven moment kwam er licht en warmte. Ik deinde langs vispluis en communicatiekabels, zwevend zand aaide mij. *Ulva lactuca*, zeesla. Er waren nieuwsgierige botsingen. *Crangon crangon*, grijze garnaal. Soms werd het kouder en slingerde de omgeving me een eind verder. Dan weer wierp de zon schichten tot diep onder mij. Hoe vaak dat zich herhaald heeft, weet ik eigenlijk niet. Misschien kun je het aflezen aan mijn strijdwonden. Het licht heeft mijn huid geëst en aan mijn donkere kant heb ik nu een groen vachtje. Als jij nu hier zou zijn, zou je je verbazen hoe ziltig ik al ruik. Aan aandacht geen gebrek. Een korte kreet, twee poten met zwemvliezen en een snavelruk. *Fulmarus glacialis*, noordse stormvogel. Ik heb aardig wat ledematen afgestaan.

Het duurde trouwens allemaal eindeloos, dat laatste overleg, vond je niet? Al die fracties die iets te zeggen hadden, HDPE, PVC, PS. Maar waar we voor streeden was duidelijk! En solidariteit! riep jij dan. Maar ik dacht: voordat we allemaal solidair naar elkaar om gaan zitten zien, moeten we wel weer even in beeld zijn. Kijk, eerst waren we er natuurlijk heel lang níét. Toen kon er opeens een nieuwe stof gemaakt worden uit oeroud organisch materiaal. Licht van gewicht, sterk, makkelijk te vormen. Zo makkelijk, dat het ene ding nog niet gemaakt was of het volgende werd de wereld in geslingerd. Geen mens keek meer op van het wonder, of het moest uit ergenis zijn.

Neem jou nou, jij bent nu een blauw vrachtwagentje met gele wieltes. Ruck. Op het papieren stickertje is de eerste letter al weggescheurd. Mensenkinderenhanden zouden Nutella aan je smeren. Het ABS van je laadbak is zo zielig dun, dat het snel zou barsten en de kleefhandjes prikken. Na een korte maar intense periode van aandacht zouden de perioden, dat je niet zou worden opgepakt, langer worden. Tot een schimmel de chocolade een andere kleur zou geven en tot ook die vegen verpulverden. En dan zou je een nieuwe naam naar je hoofd krijgen: probleem. Op die manier krijgen mensenkinderen hun toekomstige afval als cadeautje toch? Doe niet zo schamper, zou jij zeggen.

Weet je dat mensen hun mensenkinderen de naam leren, van alles wat van belang is? Schelpen blijken allemaal verschillend te zijn als je het maar even weet: nonnetje, scheermes, wenteltrap, alikruik. *Zirfaea crispata*, boormossel. Ken je iemands naam, dan zie je diegene plotseling duidelijk afsteken tegen de rest. Je krijgt een band, je haalt het niet meer in je hoofd om diegene iets aan te doen. Echte aandacht is het belangrijkste van alles, zou jij zeggen. Daar denk ik vaak aan, weet je dat. Het is moeilijk om lief te zijn voor iemand die je niet kent.

Misschien had ik in dat zaaltje beter naar je moeten luisteren. Sommigen riepen dat juli een beter moment was. Anderen kenden iemand die misschien de vaarplannen kon doorspelen. Ik vond dat we ons geen vertraging konden veroorloven. Jij nam het woord, maar voor je iets gezegd had, keek je me aan en zweeg. Ogenblikkelijk vulden anderen de stilte en ook ik werd gegrepen door de opwinding. De March on Washington, de Stonewall riots, Dolle Mina, de Watergeuzen voor mijn part, we gingen onze rechten opeisen!

Ik kom hier beneden nog regelmatig passagiers tegen. Een van de sprekers van de bijeenkomst zag ik laatst nog. We praatten over ons slavenschip, dat ons ongevraagd wilde meenemen om ons elders tot nut

te maken. Je zou de oude bekenden niet allemaal meer herkennen. Vissen, vogels en andere zeebeesten vinden ons prachtig. Ik heb er een paar van binnen gezien. *Marlangius merlangus*, wijting, *Phoca vitulina*, de gewone zeehond. Ook een schelpenzuiger dacht met mij even een volle maag te hebben. Ik moet je eerlijk zeggen dat ik die uitwisselingen wel prettig vind. Van grote bekken en grote magen passeer ik nu steeds kleinere bekken en kleinere magen. Maar weet je wat maar niet went? Ik blijf een buitenstaander.

Jij vertrouwde erop dat het vanzelf zal doordringen, het idee dat we nu eenmaal verweven zijn met alles en iedereen, of we het nu leuk vinden of niet. Ik vond dat de spelregels voor dat netwerk dan wel wat rechtvaardiger mochten. Geen mens ziet ons staan! Jij bleef koppig: jij ging jezelf niet verlagen door jezelf letterlijk weg te gooien. Maar even serieus, je wist toch wat je lot zou zijn als je aan boord bleef? Angst werpt een net over mij heen als ik nu aan je denk. De vuilstort, de verbrandingsoven? Was het water dan geen aantrekkelijk alternatief?

Uiteindelijk vond ik de hele actie een succes, als je kijkt naar de media-aandacht. Het leverde prachtige luchtfoto's op van kilometers waddenstranden, bespikkeld met kunststof. Verschrikte mensen die opeens voor zich zagen welke hoeveelheden er in al die containers de wereld over gaan. In verwarring door hun eerste hebberige jut-reflex. Ongemakkelijk bij het besef dat ze zelf, ook zij, de vraag creëren. Zich herpakkend over kwelders, wantijen, geulen en slikken alsof het aangerande familieleden waren. Verklarend dat ze de troep gingen opruimen.

Opruimen, hoe dan? Wij waren er al vanaf onze productie. En we blijven. Wat stem kreeg was het verhaal van de mensen zelf, van olie opboren, elkaar goedkope spullen door de strot duwen en een stokkende kringloop. Een deel van ons zou uiteindelijk toch al in rivieren en zeeën terechtkomen. Nou, deze keer gingen we daar dus niet op wachten; we gingen uit onszelf.

Was het niet lekker al die aandacht? Je hebt gelijk gekregen, ze zoomden niet echt in. De naam van de rederij, de naam van de dochter van de eigenaar van de rederij, de naam van het eiland, de naam van het volgende eiland, die werden genoemd. Maar wij, wij waren 'die troep', wij bleven anoniem. Goedemorgen Nederland, hier links in beeld, dat was dus *Acrylonitril-butadien-styreen* en dit is *polyetheen* en dat daar *polypropyleen*. Red ons Carl Linnaeus.

Het schip was zo verschrikkelijk voorspelbaar. Het risico van storm strepen ze af tegen de tijd die ze kunnen inlopen. Dus maar weer het afstekertje, precies ter hoogte van de Waddenzee, dat beschutte parkje in die immens rumoerige Noordzee. Werelderfgoed, dat deed het ook al zo lekker in de berichtgeving. De rijen en rijen containers waren keurig gesjord, maar die nacht nam de wind toe. Ha! We hoefden alleen maar af te wachten. Het was nog simpeler dan we dachten. Een beetje opslingeren en daar knapten de eerste twistlocks. Plotseling voelden we dat het gewicht boven onze container wegviel, waardoor we zelf ook naar de rand schoven. Als er al twijfel opborrelde, hadden we er geen tijd voor, omdat we al naar beneden stortten.

Ik ben op verschillende plekken nu. Ik houd van mijn nieuwe vorm. Maar soms stel ik me voor hoe het is om verteerd te worden, tot materiaal met nieuwe eigenschappen, dat op kan gaan in andere organismes. Eten, vergaan, gegeten worden. Wij waren verdomme die organismes. En nu mogen we niet meer meedoen. Ze zeggen dat er bacteriën zijn die zich voeden met kunststof, die petflessen uit elkaar knippen. Red ons, *Ideonella sakaiensis*. Niet omdat ik nut wil hebben. Alleen een beetje respect. En, hoor ik jou hoopvol, solidariteit.